

Rozjímanie na 22. decembra v pondelok

Rozjímanie na 22. decembra.
Navrhované témy sú: Máriina
vďačnosť; sám Boh pomáha
našej túžbe po Ňom; od
vďačnosti k štedrosti.

MÁRIA SA PONÁHLĽALA na miesto,
kde žije Alžbeta a Zachariáš. Keď
príde, vidí, čo jej Archanjel zjavil,
všetko, čo jej povedal. Pevne tomu
verila, ale keď vidí, že jej sesternica
čaká dieťa, naplní ju to radosťou.
Potvrdilo sa to, čo už cítila vo svojom
srdci: prítomnosť Mesiáša. Jej radosť
prekypuje a ona ju odovzdáva

samotnému Jánovi. Môžeme si myslieť, že Krstiteľ už v matkinom lone netrpezlivo čaká na chvíľu, keď bude môcť ohlásiť radostnú zvesť: Ján nestráca ani chvíľu a oznamuje ju svojej matke, ktorá ho v tejto chvíli ako jediná počúva.

Pre Máriu bolo možno nesmiernou radosťou, že sa mohla s niekým podeliť o to, čo naplňalo jej srdce. Keď Alžbetu pozdravila, rýchlo si uvedomila, že už všetko vie. Doteraz si túto zvesť nechávala v srdci. Ježišova Matka sa rozospieva a vo svojej chvále prepletá príbeh Izraela a slová, ktoré tak často čítala vo Svätom písme. Božia láska k nej je taká veľká, že ju nevie vyjadriť; musí si požičať slová od samotného Boha, ako to takmer vždy robíme v liturgii Cirkvi. Alžbeta jej povedala vzácne veci, ale ona ich hneď smeruje k pôvodcovi toľkého úžasu. Takto bude vyzerať celý jej život: privádzať ľudí k Bohu.

„Velebí *moja duša Pána* a môj duch *jasá v Bohu, mojom spasiteľovi*“ (Lk 1, 46-47). Máriu očarí spôsob, akým Boh robí veci, a dôvod, prečo si ju vyberá: „lebo *zhliadol na poníženosť svojej služobnice*“ (Lk 1, 48). Mária cíti, že Boh na ňu hľadí zvláštnym spôsobom, a toto presvedčenie ju vedie k tomu, aby ďakovala.

URČITE SA MÁRII ani nesnívalo, že by pred svojim Stvoriteľom našla toľko milosti. Uvedomuje si, že je to nesmierna Božia dobrota, ktorá sa nevylieva z iného dôvodu než zo samotnej Božej slobody. Nemôžeme sa zbaviť úžasu. Je pre nás ťažké predstaviť si a uveriť v Boha, ktorý je k nám, úbohým tvorom, taký láskavý.

Zároveň sa môže stať, že kvôli skúsenosti s hriechom sa niekedy cítime trochu odcudzení tejto

vďačnosti, pretože nemôžeme zabudnúť, že „schopnosť vnímať Boha sa zdá byť takmer darom, ktorý je niektorým odopieraný. A skutočne, náš spôsob myslenia a konania, mentalita dnešného sveta, rozmanitosť našich rôznorodých skúseností sú schopné znížiť našu vnímavosť voči Bohu, ponechať nás *bez hudobného sluchupre neho*“[\[1\]](#). Tento nedostatok sluchu by nás nemal znepokojovať. Svätý Tomáš Akvinský nás uistuje: „Božia milosť a láska k nám je taká veľkolepá, že pre nás urobil viac, než môžeme pochopiť“[\[2\]](#); to znamená, že hoci naša schopnosť naladiť sa na neho môže byť oslabená, Božia milosť nás ďaleko presahuje a prichádza nám na pomoc.

Boh sa naplno vkladá do každej zo svojich dcér a synov s celou svojou intenzitou. „Nečakal, kým budeme dobrí, aby nás mohol milovať, ale daroval nám sám seba nezištne (...).

A svätosť nie je nič iné ako strážiť túto nezištnosť“[3]. Byť svätý znamená nechať sa takto milovať Bohom, pretože to On chce, a z nijakého iného dôvodu. Svätý Josemaría použil slová, ktoré sú pre nás možno prekvapujúce: „S vierou a láskou sme schopní Boha opäť pobláznit' - pobláznil sa už na Kríži a poblázdňuje sa každý deň v Hostii - rozmaznáva nás tak, ako Otec rozmaznáva svojho prvorodeného syna“[4]. Aj my sme predmetom tohto bezodplatného, nezištného pohľadu. Mária si uvedomuje, že jej radosť sa bude ohlasovať po všetky pokolenia, a z tejto vďačnosti pramení jej sebadarovanie.

Z VĎAČNÉHO SRDCA ľahko vychádzajú túžby po opätovaní a veľkorysosti. Skutočné šťastie a úplné odhodlanie opätovať lásku za lásku

môžeme dosiahnuť len vtedy, keď dovolíme svojmu srdcu reagovať s vďačnosťou. Naše sily nemôžu vrátiť Bohu niečo úmerné tomu, čo nám dal. Táto neschopnosť nás istým spôsobom oslobodzuje. Samotné naše sebadarovanie je dielom toho, ktorý „vo mne urobil veľké veci“ (Lk 1, 49), pretože je všemohúci, aj preto, aby z nás vytiahol to, čo nás spočiatku prevyšuje. „Jeho milosrdenstvo sa vylieva z pokolenia na pokolenie“ (Lk 1, 50), od Abraháma až po dnešok, do môjho života, konkrétneho, obyčajného a skrytého pred toľkými ľuďmi.

Boh rád prejavuje silu svojho ramena, a tak mátie tých, ktorí si myslia, že to zvládnu sami a že im k šťastiu stačí ich vôľa. Boh prikázal, aby sa na vrchol jeho kráľovstva dostali pokorní, malí, ktorí sa nechajú urobiť väčšími. On otrasie každým trónom postaveným ľudskými rukami. Tých, ktorí sú v

núdzi, chce Boh naplniť dobrými vecami, z ktorých prvou je jeho bezpodmienečná a nekonečná láska: je rozhodnutý ohromiť našu predstavivosť a prekonať naše najoptimistickejšie túžby.

Žiaľ, tých, ktorí sa cítia byť bohatí bez toho, aby boli bohatí, Boh nebude môcť naplniť svojím pokladom. To bude pre Neho veľkým zármutkom, pretože túži naplniť všetky svoje deti svojou láskou. Ale taký je príbeh Jeho milosrdenstva, Jeho nežnej náklonnosti ku každému z nich. Je to príbeh slobody Boha, ktorý ponúka všetku svoju radosť z pokolenia na pokolenie, ktorý neustále hľadá spôsoby, ako sa človek môže nechať milovať. Mária to svojím *fiat* dosiahla ako nikto iný a rada nás bude učiť a sprevádzať na tejto ceste.

[1] Benedikt XVI, *Homília*, 24-XII-2009.

[2] Svätý Tomáš Akvinský, *O vyznaní viery*, 1. c., 61.

[3] František, *Homília*, 24-XII-2019.

[4] Svätý Josemaría, *Inštrukcia 19-III-1934*, č. 39.

.....

pdf | document generated
automatically from <https://opusdei.org/sk-sk/meditation/pondelok/> (22.03.2026)